

Konstrukcja pracy

Wstęp

Wyjaśnienie tematu pracy. Autor jest zobowiązany do określenia, o czym będzie pisał. Sformułowania zawarte w temacie pracy należy „przełożyć” na kilka zdań, które wykażą, że autor go właściwie zrozumiał i potrafi należycie wykonać pracę.

Drugi element wstępu to **określenie cezur**, czyli dat wyznaczających zakres pracy. Prawidłowe określenie zakresu chronologicznego pracy pozwala ją prawidłowo skonstruować np. temat: „Reformacja w Europie w XVI wieku” zmusza do określenia dat rozpoczęcia i zakończenia pracy. Cezurami mogą być: rok 1517 – data wystąpienia Marcina Lutra oraz rok 1598 – czyli wydanie edyktu nantejskiego. Taki wybór jest uzasadniony, gdyż wydarzenia związane z reformacją rozpoczęły się od wystąpienia Lutra, a edykt nantejski zakończył dramatyczne dzieje wojen religijnych we Francji.

Określenie ram terytorialnych. W przypadku sformułowanego wcześniej tematu o reformacji trzeba zauważyć, że nie będzie on dotyczył literalnie całej Europy. Należy zatem, we wstępie zawrzeć informację mówiącą o tym, że praca będzie dotyczyła państw Europy Zachodniej (Niemiec, Francji, Anglii), a w części Europy Północnej i Środkowej (Danii, Szwecji, Rzeczypospolitej). Dzięki temu można uniknąć zarzutu, że praca nie objęła innych regionów Europy, jak mógłby sugerować temat.

Streszczenie najważniejszych problemów (zagadnień), które będą umieszczone w pracy. Takie kilkuzdaniowe streszczenie może być łącznikiem między wstępem a rozwinięciem.

Rozwinięcie

Praca pisemna z historii może być skonstruowana według dwóch sposobów – chronologicznego i problemowego. Po dokonaniu wyboru odpowiedniego rodzaju konstrukcji pracy należy zastanowić się nad uchwyceniem pewnych całości, które można wyodrębnić w postaci odpowiednich zagadnień (problemów). Ujmując rzecz prościej – materiał trzeba posegregować, aby go umieścić w odpowiednim miejscu planowanego przez nas wypracowania. Jeśli przygotowujemy pracę według konstrukcji chronologicznej, wyodrębnione w rozwinięciu zagadnienia będą relacjonować wydarzenia rozgrywające się w określonym odcinku czasu. Natomiast jeśli będzie to wypracowanie o konstrukcji problemowej, wyodrębnionymi zagadnieniami będą, problemy historyczne, które chcemy przeanalizować. Należy jednocześnie zwrócić uwagę na sposób podawania materiału historycznego. Powinien być on porządkowany wedle związków przyczynowo-skutkowych. Inaczej rzecz ujmując – zdarzenia muszą być ze sobą tak powiązane, aby było widać, w jaki sposób jedno z nich wpływało na drugie.

Praca pisemna może być wysoko oceniona, oczywiście pod warunkiem, że znajdą się w niej konkretne informacje historyczne (nazwiska, wydarzenia, daty) oraz zostaną uwzględnione zachodzące między nimi związki i współzależności. W rozwinięciu zakończenie każdego problemu powinno uwzględniać wnioski. Nazywamy go wnioskiem częściowym. Wnioski częściowe są elementem bardzo pomocnym w przygotowaniu ostatniej części pracy, czyli zakończenia.

Zakończenie.

Zakończenie ma do spełnienia niezwykle ważną rolę – ma wykazać, że autor rozumie znaczenie opisanych w pracy zagadnień i potrafi je umieścić w ciągu innych wydarzeń historycznych oraz dokonać ich oceny. Ponadto tutaj jest miejsce na umieszczenie własnych opinii na prezentowany temat. Być może jest to najtrudniejsza część pracy, gdyż wymaga od autora skomplikowanych operacji intelektualnych.

Modelowe zakończeń powinno składać się z dwóch części: końcowych wniosków podsumowujących pracę oraz syntezy historycznej, ukazującej miejsce opisywanych wydarzeń w procesie dziejowym.